

Mellemproportional mellem Regeringsfor-
slaget og Kommissionsbetænkningen. Man
sagte derved at dele Sol og Vind lige til
alle Sider, og jeg ser ikke rettere, end at
der derved blev givet et saa stort Bidrag,
som allerede nu vilde være omtrent paa $\frac{1}{2}$
Million Kroner om Aaret, et saa stort
Bidrag, at man derved sætter Sygekasserne
fuldstændig i Stand til at løse de Opgaver,
som de have stillet sig. — Hvad Formen
for Tilskuddet angaar, altsaa hvorfra dette
Tilskud skulde komme, mener jeg, at jeg
ganste kan henvise til det oprindelige Rege-
ringsforslag og til det Forslag, som blev
vedtaget her i dette Ting. Det vil deraf
fremgaa med Tydelighed, at det ikke har
været og slet ikke kan være Meningen, at et
saa stort Bidrag, et Bidrag, som sikkerlig
inden lang Tid kan gaa op til 1 Million
Kr. om Aaret, skulde gives saaledes paa det
ubvisse, uden at der blev givet noget Ekvi-
valent derfor. Jeg mener ikke, at det i
Ojeblikket er hensigtsvarende at gaa nær-
mere ind paa dette Punkt, men paa den
anden Side maa det dog være det Udgangspunkt,
synes jeg, som man fra dette Tings
Side maa gaa ud fra.

Ogsaa jeg kunde ønske, at de forskellige
Opfattelser om denne Lov kunde nærmest
hinanden saa meget som muligt. Den højt-
ærede Minister begyndte med at sige, at
Landstinget allerede ved forrige Behandling
havde tvunget ham ud af hans Stilling og
gjort store og betydelige Indrømmelser. Det
er ganste sikkert, at der her oppe er blevet
gjort meget betydelige Indrømmelser, Ind-
rømmelser, som gif ikke saa lidt ud over,
hvad mange af os kunde ønske. Jeg kan
kun beklage, at disse Indrømmelser kun ere
blevne tagne til Indtægt af det andet Ting,
og at de Bestemmelser, som der bleve satte
ind, ere gaaede langt videre endnu. Det
synes jo derefter, at det havde været rig-
tigere, naar det i denne Sag skal tendere
hen imod en Handel, om man saa ikke straks
herfra var gaaet saa vidt, som man egentlig
mente, man rimelig skulde kunne gaa. Saa
havde man maaste haft en fastere og bestem-
tere Stilling at arbejde for. Men i øvrigt
maa jeg ønske, at Resultatet maa være
Enighed. Jeg anser Sygekasselovens Bed-
tagelse for at være af en ganste overordentlig
Betydning. Det er et Lovgivningsarbejde,
som allerede i en Række af Aar har været
forventet, har været haabet. Ogsaa jeg
haaber, at vi ikke skulle gaa hjem fra denne
Samling, uden at der kan komme noget ud
af det.

Th. Nielsen: Ja, dersom denne Sag
ikke gennemføres denne Gang, saa frygter jeg
noget for, at den skal forsumpe, thi det kan
ikke nægtes, at den allerede har tilbagelagt
en ret lang Vej. Der er forhandlet to Aar
om den i Kommissionen, fra 1885 til 1887,
derefter i to Aar her i dette Ting, i 1888
—1890, og endelig i 2—3 Samlinger i det
andet Ting. Det er jo indlysende nok, at
naar en Ting saa længe staar paa, og det
alligevel ikke bliver til noget, saa begynder
Publikum ogsaa at tabe Interessen for den.
Heller ikke kan man vel lukke Øjnene for, at
Sygekasserne ikke egentlig have haft Gavn
af den Forhandling, som har fundet Sted.
Det er jo en bekendt Ting, at Løgerne have
været væsentlig hjælpende til, at Stillingen
for Sygekasserne har været saa gunstig,
som den overhovedet har været, idet deres
Løn for Arbejdet har været meget lille,
nemlig 1 Kr. pr. Medlem. Man ved jo
nu, at Løgerne allerede ere i Færd med at
sætte deres Løn op, og man ved ogsaa, at
deres Maal er at komme op til 3 Kr. pr.
Medlem. Skulde nu Forhandlingen føre
til, at Sygekasserne kom til at yde denne
højere Løn til Løgerne, at maaste endogsaa
enkelte Bidrag gif bort, som de hidtil have
haft, ja saa var det mere at hjælpe dem fra
Dyden i Halmen eller fra Usten i Slden,
saa jeg tror derfor, vi skulde at se at bringe
den Sag til Ende. Den ærede Indenrigs-
minister saa vel som den ærede Landstings-
mand, som sidst havde Ordet, have jo ogsaa
udtalt deres Forhaabning om, at det maatte
ske, og jeg stønner ikke, at der i den Uenig-
hed, der er, kan være noget, paa hvilket
Lovforslaget ubetinget behøver at strand-
e, thi den samme Tendens, som har gjort sig
gældende her i Tinget, nemlig at komme til
en større Frihed for Sygekasserne, har
ogsaa gjort sig gældende i det andet Ting,
maaste i endnu højere Grad. Tendensen
gaar jo altsaa i samme Retning. Vi maa
jo heller ikke glemme, at foruden den Grund,
som jeg nævnte, at det er nødvendigt, at
Sygekasserne saa offentlig Sotte, er der
den, at det er ønskeligt, at de efterhaanden
trænge ud til de daarligere Egne, hvor
Medlemmerne ikke ere i Stand til at bi-
drage saa meget. Jeg skal saaledes henlede
Opmærksomheden paa, at i de vestjydske
Amter, Ribe og Ringstøbing Amter, og i de
nordjydske, Listed og Hjørring Amter, er
der saa godt som ingen Sygekasser. Der
har hidtil kun været 5—6 Sygekasser i
hvert Amt, men nu begynde de at trænge
derud. I samme Grad, som de trænge ud
til disse daarlige Egne, bliver det mere nød-